

Piektā pamata ietvaros, kas ir norādīts pakārtoti, ja tiktu nospriests, ka atsaukšanās uz LESD 291. panta 2. punktu individuālu ierobežojošu pasākumu noteikšanai ir juridiski iespējama tādas ierobežojošu pasākumu noteikšanas politikas ietvaros, kas sākotnēji pamatota ar LESD 215. pantu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot kļūdījies sava sprieduma 87. punktā, uzskatot, ka pienākums norādīt Savienības tiesību aktu pamatojumu neliek Padomei skaidri norādīt, ka Regula (ES) Nr. 267/2012 tika pamatota ar LESD 291. panta 2. punktu attiecībā uz Regulas Nr. 267/2012 46. panta 2. punkta juridisko pamatu.

Sestā pamata ietvaros prasītāja apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, sava sprieduma 115. punktā nospriežot, ka Regulas (ES) Nr. 267/2012 23. panta 2. punkta d) apakšpunktā noteiktais kritērijs (apstrīdētais kritērijs) atbilst tiesiskas valsts principiem un, vispārīgāk, Eiropas Savienības tiesībām, jo neesot “ne patvaļīgs, ne neierobežots”, un sava sprieduma 123. punktā nospriežot, ka “apstrīdētais kritērijs ierobežo Padomes rīcības brīvību, nosakot objektīvus kritērijus, un nodrošina Savienības tiesībās prasīto paredzamības pakāpi”. Vispārējā tiesa esot arī pārkāpusi prasītājas tiesības uz aizstāvību. Vispirms prasītāja uzsver, ka, pārrakstot apstrīdēto kritēriju, Vispārējā tiesa to ir atzinusi par saderīgu ar Savienības tiesībām, lai gan tā tiesiskums ir jānovērtē atbilstoši tam, kāds šis kritērijs ir ierakstīts regulā. Turklāt tā norāda, ka tas, ka Vispārējā tiesa esot pārrakstījusi apstrīdēto kritēriju, lai atzītu to par tiesisku, apdraud tās tiesības uz aizstāvību, liedzot tai tiesības atsaukties uz šo pārrakstīto tekstu savas aizstāvības sagatavošanai, jo tā nezināja šīs pārrakstīšanas nozīmi, veidojot savu aizstāvību, pilnībā iestājoties pret to. Visbeidzot, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējās tiesas argumentācija nav saskanīga, kas esot tās pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.

⁽¹⁾ Padomes 2012. gada 23. marta Regula (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu un Regulas (ES) Nr. 961/2010 atcelšanu (OV L 88, 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2012. gada 15. oktobra Īstenošanas regula (ES) Nr. 945/2012, ar kuru īsteno Regulu (ES) Nr. 267/2012 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 282, 16. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 24. septembrī iesniedza Højesteret (Dānija) – DI [Dansk Industri], kas rīkojas Ajos A/S vārdā/Karsten Eigil Rasmussen mantinieki

(Lieta C-441/14)

(2014/C 421/34)

Tiesvedības valoda – dāņu

Iesniedzējtiesa

Højesteret

Pamatlietas puses

Prasītājs: DI [Dansk Industri], kas rīkojas Ajos A/S vārdā

Atbildētājs: Karsten Eigil Rasmussen mantinieki

Prejudiciālie jautājumi:

- 1) Vai vispārējais ES tiesību princips, ar kuru tiek aizliegta diskriminācija vecuma dēļ, ietver aizliegumu attiecībā uz tādu sistēmu, kāda ir Dānijā, saskaņā ar kuru darbiniekiem nav tiesību saņemt atlaišanas pabalstu, ja viņiem ir tiesības saņemt vecuma pensiju, kuru finansē viņu darba devējs saskaņā ar pensiju shēmu, kurai viņi ir pievienojušies pirms 50 gadu vecuma sasniegšanas, neatkarīgi no tā, vai viņi izvēlas palikt darba tirgū vai pensionēties?

- 2) Vai tas, ka Dānijas tiesa lietā starp darbinieku un privātu darba devēju par atlaišanas pabalsta samaksu, kas kā izklāstīts 1. jautājumā, darba devējam saskaņā ar valsts tiesību aktiem nav jāmaksā, ja attiecīgais rezultāts nav saderīgs ar vispārējo ES tiesību principu, ar kuru tiek aizliegta diskriminācija vecuma dēļ, veic šī principa izvērtēšanu un tā tiešās ietekmes uz tiesiskās noteiktības principu un saistītā tiesiskās palāvības aizsardzības principu izvērtēšanu, un pēc šīs izvērtēšanas nonāk pie secinājuma, ka tiesiskās palāvības principam ir jābūt pārākam par principu, ar kuru tiek aizliegta diskriminācija vecuma dēļ, kā rezultātā atbilstoši valsts tiesību aktiem šim darba devējam nav jāmaksā atlaišanas pabalsts, atbilst ES tiesībām? Tiek lūgts padoms arī attiecībā uz to, vai fakts, ka darbinieks, atkarībā no apstākļiem, var pieprasīt kompensāciju no valsts Dānijas tiesību aktu nesaderības ar ES tiesību aktiem dēļ, ietekmē jautājumu par to, vai šādu izvērtēšanu var apsvērt.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2014. gada 16. jūlija spriedumu lietā T-309/12 *Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg*/Eiropas Komisija 2014. gada 25. septembrī iesniedza *Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg* i. L.

(Lieta C-447/14 P)

(2014/C 421/35)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: *Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg* i. L. (pārstāve – A. Kerkmann, advokāte)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija, *Saria Bio-Industries AG & Co. KG, SecAnim GmbH, Knochen-und Fett-Union GmbH* (KFU)

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas spriedumu lietā T-309/12 *Zweckverband Tierkörperbeseitigung*/Komisija ⁽¹⁾ un, ja Tiesa uzskata, ka tās rīcībā ir visa nepieciešamā informācija, lai varētu taisīt galīgo spriedumu lietā, atcelt Komisijas 2012. gada 25. aprīļa lēmumu par valsts atbalstu SA.25051 (C-19/2010, ex NN 23/2010), ko Vācija piešķirusi *Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg*, Nr. C(2012) 2557, galīgā redakcija, un piespriest Komisijai atlīdzināt visus apelācijas tiesvedībā un tiesvedībā Vispārējā tiesā radušos tiesāšanās izdevumus;
- pakārtoti, atcelt pārsūdzēto spriedumu, nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā un atlikt tiesāšanās izdevumu noteikšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja savu apelācijas sūdzību balsta galvenokārt uz šādiem pamatiem:

Vispārējā tiesa, uzskatot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja attiecībā uz darbību, kas saistīta ar dzīvnieku slimību epidēmijas gadījumā izmantojamo rezervju kapacitātes uzturēšanu, tās darbības teritorijā esot jāaplūko kā uzņēmums LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, esot nepareizi kvalificējusi kā valsts atbalstu epidēmijas gadījumā izmantojamo rezervju finansēšanu no apelācijas sūdzības iesniedzējas biedru fonda maksājumiem. Vispirms Vispārējā tiesa pamatoti uzskatot, ka darbībām, ar kurām tiek īstenota valsts vara, nav ekonomiska rakstura, kas pamatotu LESD konkurences noteikumu piemērošanu. Tāpat Vispārējā tiesa pamatoti norādot, ka katras apelācijas sūdzības iesniedzējas darbības pārbaudei jautājumā par valsts varas īstenošanas varbūtību ir jānotiek atsevišķi. Taču tā esot nonākusi pie nepamatota secinājuma, ka epidēmijas gadījumā izmantojamo rezervju kapacitātes uzturēšana esot nevis valsts varas īstenošana, bet gan saimnieciska darbība, kas apelācijas sūdzības iesniedzēju kopumā kvalificējot par uzņēmumu.